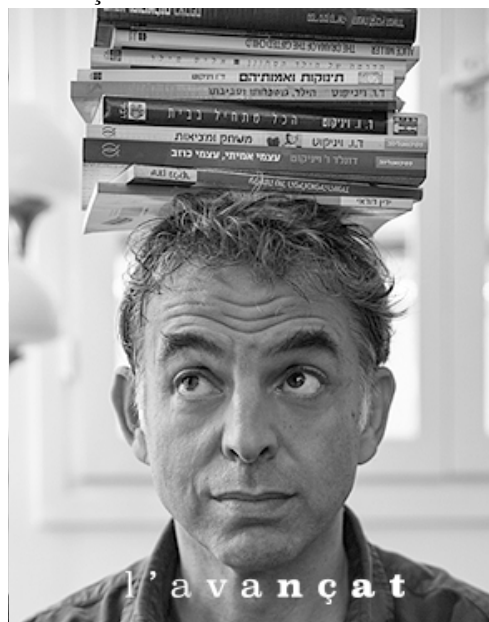

Etgar Keret

15 Març 2022

Etgar Keret (Tel-Aviv, 1967) és un dels escriptors més originals de la nostra època. Ha escrit sis volums de relats traduïts a més de quaranta llengües, còmics, narracions infantils, guions televisius i ha dirigit una pel·lícula. Els seus relats han aparegut a *The New York Times*, *The New Yorker*, *Le Monde*, *The Guardian*, entre altres publicacions. L'any 2013 va aparèixer en català *De sobte truquen a la porta* (Proa). La Segona Perifèria prepara una antologia dels seus millors relats i ara ens presenta *Set anys de plenitud*, en traducció d'Albert Torrecasana.

Desatentament

Quan era petit, sempre pensava que la ^{Save}Setmana del Llibre Hebreu era una festivitat legítima, un esdeveniment que encaixava perfectament entre el Dia de la Independència, la

Pasqua Jueva i la *Hanukkà*. En aquesta celebració no sèiem al voltant de fogueres, no jugàvem amb *dreydls* ni ens donàvem cops al cap els uns als altres amb martells de plàstic; i a diferència d'altres festivitats, no es commemorava cap victòria històrica ni cap derrota heroica, la qual cosa feia que encara m'agradés més.

A començament de cada mes de juny, la meva germana, el meu germà i jo passejàvem amb els pares fins a la plaça major de Ramat Gan, on s'instal·laven desenes de taules cobertes de llibres. Cada un de nosaltres n'escollia cinc. A vegades, l'autor d'un d'aquells llibres era a la taula i escrivia una dedicatòria al nostre exemplar. A la meva germana li agradava molt, allò. Jo, en canvi, ho trobava una mica irritant. El fet d'haver escrit un llibre no dona dret a ningú a guixar el meu exemplar, sobretot si fa mala lletra, com la dels farmacèutics, i s'entesta a fer servir paraules difícils que has de buscar al diccionari per acabar esbrinant que no signifiquen altra cosa que «passar-s'ho bé».

Han passat els anys i, tot i que ja no soc cap nen, durant la Setmana del Llibre em continuo emocionant. Però ara l'experiència és una mica diferent, i molt més estressant.

Abans de començar a publicar llibres, només escrivia dedicatòries en els exemplars que comprava per regalar a coneguts meus. Més endavant, un dia, de sobte, em vaig trobar signant llibres a persones que els havien adquirit pel seu compte, persones que no coneixia de res. Què es pot escriure al llibre d'un perfecte desconegut que pot ser qualsevol cosa, des d'un assassí en sèrie fins a un Gentil com Cal? «El teu amic» voreja la falsedat; «amb admiració» no s'aguanta ni amb pinces; «els meus millors desitjos» sembla paternalista, i «espero que gaudeixis del llibre!» destil·la afectació des de la primera e fins al signe d'exclamació. Per tant, fa divuit anys exactes, en l'última nit de la meva primera Setmana del Llibre, vaig crear un gènere propi: dedicatòries de llibres fictícies. Si els llibres per si mateixos ja són ficció, per què haurien de ser certes les dedicatòries?

«Per a en Danny, que em va salvar la vida al riu Litani. Si no haguessis fet aquell torniquet, jo no existiria, i aquest llibre tampoc.»

«Per a en Mickey. Va trucar la teva mare. Li vaig penjar el telèfon. Val més que no tornis a treure el cap per aquí.»

«Per a la Sinai. Aquesta nit arribaré tard a casa, però t'he deixat *txólent* a la nevera.»

«Per a la Faige. On és aquell bitllet de deu que et vaig deixar? Vas dir dos dies i ja fa un mes. Encara l'espero.»

«Per a la Tziki. Reconec que em vaig comportar com un imbècil. Però si la teva germana em va poder perdonar, tu també pots.»

«A l'Avram. Tant se me'n dona el que diguin les analítiques. Per mi sempre seràs el meu pare.»

«Bosmat, encara que ara estiguis amb un altre home, tots dos sabem que acabaràs tornant amb mi.»

Vist amb retrospectiva, i després de la bufetada que em vaig endur per l'última, m'imagino que no hauria d'haver escrit el que vaig escriure a l'individu alt i de cabells rapats com un *marine* que comprava un llibre per a la seva nòvia, tot i que continuo pensant que hauria pogut fer un comentari educat en comptes de posar-se violent.

Fos com fos, vaig aprendre la lliçó –amb dolor, això sí–, i d'aleshores ençà, durant cada Setmana del Llibre, encara que en l'exemplar comprat per qualsevol Dudi o Shlomi em mori de ganes d'escriure-hi que la pròxima vegada que vegin alguna cosa relativa a la meva persona escrita en un paper serà la carta d'un advocat, respiro fondo i, en lloc d'això, gargotejo: «Amb els meus millors desitjos». Ensopit, potser sí, però molt millor per a la meva cara.

Per tant, si aquell paio alt i la Bosmat llegeixen això, vull que sàpiguen que me'n penedeixo de tot cor i que m'agradaria demanar-los disculpes, encara que sigui amb retard. I si per casualitat llegeixes això, Feige, encara espero el bitllet de deu.

Hanukkà: Coneguda també com la «Festa de les Llums», festivitat jueva.

Dreydls: Baldufa de quatre cares que es fa voltar durant la celebració de la Hanukkà.

Txólent: Plat tradicional dels jueus asquenazites.

Traducció d'Albert Torrecasana

Foto de l'autor: © Lielle Sand

Avançament editorial per gentilesa de La Segona Perifèria

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Albert Torrecasana, Etgar Keret

Bloc a WordPress.com.

SET ANYS DE PLENITUD

ETGAR KERET

Traducció d'Albert Torrecasana

003 / memòries